

ΠΑΡΧΟΥΣΙ τελευταί διαφέρουσαι εἰς τὰς συνεπείας των, ὅπως ὑπάρχουσι θάνατοι διαφέροντες εἰς τὰς ἀφορμὰς των. Πλὴν εἰς ἀπάσας τὰς συμφορὰς ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἐνστίκτου ἀναγνωρίζει τὸ ἀνθρώπινον καὶ συνεπέως τὸ ἀναπόφευκτον. Ἐν τούτοις μερικοὶ θάνατοι, ἐξερχόμενοι τοῦ ὅριου τῆς ἀνθρωπίνης οὐλήφειας, ἀποτελοῦσι, διὰ τὴν φύσιν, ἣν ἐγκλείουσιν, ἀληθῆ τραγῳδίαν. Καὶ τοιοῦτος ἦτον ὁ θάνατος τοῦ πολυκλαύστου Λοχαγῶ τοῦ Μηχανικοῦ **Κωνσταντίνου Πλατῶδῆ**. Εὐρίσκειτο εἰς τὴν ὠραιοτέραν στιγμήν τῆς Ζωῆς, ἠσθάνετο ἴδιαν στοργὴν διὰ τὸν Βίον καὶ πλήρης ἀκμῆς καὶ γλυκνυτάτων πόθων, αὐτὸς ὁ τόσον πνευματώδης καὶ ὄνειροπόλος, ὁ τόσον ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος, ὁ ἐγκλεισθὼν ἐν ἑαυτῷ τὴν εὐδαιμονίαν πολλῶν, ἀπέδωκε τὴν τελευταίαν πνοὴν μετὰ δευτὴν βράσαν. Ἄν δύναιτο ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ κανεὶς, ὅτι ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ἔργου τῆς κάπναια συνείδησις τὸν ἀφήρπασε, καὶ ἀμείωτος ἕως σήμερον καὶ ἐπὶ πολλὴ ἀκόμη θὰ παραμείνῃ ἡ μνήμη τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου Ἀξιοματικοῦ, ὅστις ἐξεπρωσώπειτὴν ἀληθῆ στρατιωτικὴν ἀρετὴν μετὰ τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας. Ἡ σύντομος ζωὴ του ἀφῆκε τὴν λάμπριν μῆσ οὐχὶ ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε διαλαλονμένας ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ τὰς πραγματικὰς, τὰς ὑποκρυπτομένας ὑπὸ τὴν ἀμφιλύφη τῆς ταπεινοφροσύνης οὐκίαν, τὰς χαρακτηρηριστικὰς ἐξαιρέσεις ἐν τῇ ἀφοσιώσει πρὸς τὸ καθήκον, ἐν τῇ συναισθησει αὐτοῦ τῇ ἐσωτερικῇ, ἐν τῇ παιδείᾳ, τῇ μορφώσει τοῦ ἤθους καὶ τοῦ πνεύματος, ἐν τῇ ὑποδειγματικῇ ὑπεροχῇ εἰς πᾶσαν στρατιωτικὴν ταλαιπωρίαν, ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν. Τὸ σῶμα τῶν Ἀξιοματικῶν, καὶ ἴδιὰ τὸ Μηχανικῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ **Κωνσταντίνου Πλατῶδῆ** ἐστειρήθη συμ-

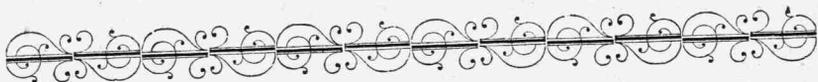

✧ **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΑΤΣΗΣ** ✧
(Ἐθανε τὴν 3ην Μαρτίου 1910)

παθεστάτου καὶ ἐκλεκτοῦ μέλους, ἀξιοπρεποῦς καὶ αἰσθηματικωτάτου συναδέλφου προσφιλοῦς σεμνώματος τῆς ἀπὸ ἐτῶν πολιτεομένης διακεκομμένης οἰκογενείας των. Τὰ χαρίσματα αὐτὰ, αὐτὰ ἠσθάνθησαν καὶ οἱ ὀλίγον γνωρίσαντες τὸν **Κωνσταντίνον Πλατῶδῆν**, οὗ ἡ γλυκεῖα ἐξωτερικὴ φροσύνη, ἐμαρτύρει καὶ τὴν ἄπειρον ἐσωτερικὴν κάλωσίνην καὶ γαλήνην, τὸ θεῖον ἠθικὸν τῆς ἀνῆς ψυχῆς του ἔαρ, ἐπέστερε καὶ παρόσημον τιμητικῶτατον καὶ ἐπύθνον διὰ στρατιώτην, ὅσον δύναιται νὰ ἦναι **ὄσφαιρα Τουρκικῆ**, ἣν ἔλαβε καὶ ἐξ ἧς ὑπέφερε καὶ ἐκινδύνεισε, πληρωθεὶς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐν Ἡραίῳ, εἰς τὴν μάχην τοῦ Γομπόβου. Ἡ ὄσφαιρα ἐκείνη φαίνεται, δὲν θὰ ἐούριξε, θὰ ἦτο σιωπηλὴ, ὅταν ἐλικνιδῆνος ἐτραυματίζε τὸν πολὺ τιμω στρατιώτην, καὶ ἴως αὐτὸ ἐξηγεῖ τόσον, ὅτι οὐδέποτε οὗτος ἠκοῦσθη ὀμιλῶν διὰ τὸν ἔνδοξον τραυματισμὸν του.

Πόσον γλυκεῖα, πόσον προσφιλὴς καὶ ἱερὰ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως: Οὔτε τὰ Βασιλικά σκήπτρα, οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε τὸ ὑψηλὸν τῆς δόξης βᾶθρον ἀντιροβολοῦσι τοσάτην λαμπηδόνα χαρὰς, ὅσον ἡ ζωὴ πεφιλημένων προσώπων. Ὁ **Κωνσταντίνος Πλατῶδῆς** ζῶν, ἀπέκρυπτε μετριολαθῶς τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας καὶ τῆς ὠραίας του γνῆς τὰς μεγάλας ἐλπίδας καὶ τὰ παρήγορα ὄνειροπο-

λήματα. Ὑπάρχουσιν ὅμως θάνατοι, οἵτινες δὲν ἀφίρουν μόνον τὴν ὥμην σιγῆς τοῦ μεγάλου ἀφανιστοῦ τῶν ἰδανικῶν, ἀλλὰ παρὰ τὴν αἰωνίαν ψυχικὴν ὁδὴν, ἀνασύρουν τὸ παραπέτασμα αὐτὸ τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ γίνονται οἱ φοβεῖς τῆς αἰωνιότητος τῶν ἀρετῶν, τῆς ἀναπολήσεως τοῦ ὀνόματος τῶν ἀπόνως ἀπὸ τῆς Ζωῆς ἀποχωρίζομένων, εἰς τὰς καρδίας ἐκείνων, οἵτινες τόσοι τοὺς ἠγάπησαν. Θανάτων ὁ **Κωνσταντῖνος Πλατσῆς** τοιοῦτον ὄρατον ἠσφάλισε θάνατον...

Ἄρα...

* ΤΑ ΠΕΝΘΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ *

* Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

(Κατὰ τὴν τελευταίαν Φωτογραφίαν τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ τῷ 1905 θανόντος παγκοσμίου φήμης Ἑλλήνου ὑψηφώνου)